

Hij was inmiddels al wel op een event in Las Vegas geweest, maar Europa was er nog niet van gekomen. Tot op heden was de grootste afzetmarkt voor het bedrijf waarvoor hij werkte de Verenigde Staten, maar zeer recent was de koers wat verlegd en was ook Europa een speerpunt geworden. Ismael had deze zet met beide handen aangenomen en was verheugd nu naar Parijs te kunnen gaan. Misschien gaf het hem de komende periode ook wel de kans even naar Amsterdam te gaan om zijn vriend Sam op te zoeken. Sam kende hij nog uit zijn studententijd, toen ze samen enige tijd aan het Massachusetts Institute of Technology in Boston gestudeerd hadden. Na het MIT waren ze altijd contact blijven houden. Sterker nog, ze zaten regelmatig samen online, soms om te gamen, maar ook om af en toe wat te hacken. *Legal* hacken wel te verstaan, want met hun werk konden ze het niet maken om een verkeerde stap te zetten. Ze hadden samen met hun Amerikaanse vriend Tom al heel wat afgestruind op het internet en ook wat merkwaardige zaken ontdekt. Maar ach, wat kon het voor kwaad?

Ook in de Economy Class in de Boeing was de rust aardig teruggekeerd, waarbij zeker de jonge kinderen in slaap gevallen waren. Nog een klein half uurtje tot de Boeing de landing in zou gaan zetten in Parijs. De stewardessen begonnen het afval te verzamelen en de karren terug de pantry in te rijden, toen de kist in turbulentie terecht kwam. De gezagvoerder riep om dat iedereen in de stoelen moest blijven zitten en de gordels om moest doen. Het lampje van de gordels begon ook te branden en de stewardessen spoedden zich naar de achter- en voorzijde van het vliegtuig. Het schudden hield aan en zorgde ervoor dat sommige mensen schrokken en zelfs één of twee van schrik begonnen te schreeuwen.

De gezagvoerder nam weer het woord en probeerde de passagiers gerust te stellen. "Beste mensen, wij bevinden ons in een beetje turbulentie, maar maakt u zich niet te ongerust. Deze turbulentie kan geen kwaad en voor u het weet, bevinden we ons weer in rustiger weer. Nog eventjes doorzetten, we zijn er zo uit", waarna de gezagvoerder de intercom uitschakelde.

De kist vervolgde zijn weg en was al bezig met het inzetten van de daling, toen ... boem!!

Een klik en een flinke steekvlam kwamen uit het vliegtuig en meerdere enorme explosies volgden elkaar op. Een ontsteking had ervoor gezorgd dat een grote hoeveelheid explosieven tot ontploffing kwam. Het eerste explosief sloeg een groot gat in de romp van de Boeing ter hoogte van de vleugel. Door het gat in de romp viel de druk weg in het ruim en werd het toestel direct onbestuurbaar. De kerosine spoot uit de vleugel en nog geen seconde na de eerste explosie volgde de tweede explosie. Door de opeenvolgende explosies en de kerosine, die nu had vlamgevat, was het vliegtuig verworpen tot één grote vuurbal. Het gehele toestel was in verschillende grote brokstukken opgeblazen.

Voordat iemand in de gaten had wat er gebeurde, was het ook al weer afgelopen. Niemand die geleden had, maar van het toestel was niks meer over. De brokstukken stortten naar beneden en kwam een voor een terecht in een bosgebied ter hoogte van Melun, een plaatsje ten zuidoosten van Parijs. Verschillende stukken smeulden nog, toen deze de grond raakten. Stukken van het ruim, stoelen, koffers en ander toebehoren belandden allemaal in een gebied dat wel meer dan één bij één kilometer bestreek. De vlucht van Tel Aviv naar Parijs was hier opgehouden en niet één van de passagiers leek het overleefd te hebben.

In de stad aan de Seine, met ongeveer veertigduizend inwoners, waren het mensen op straat die als eersten de vuurbal zagen en het noodnummer belden. Binnen de kortste keren was het noodnummer overbelast, maar waren ook alle beschikbare hulpverleners die het stadje had, opgeroepen. De eerste mensen die arriveerden op de plaats van de ramp, waren dan ook afkomstig uit het nabijgelegen stadje, waar ook de eerste brandweerauto's vandaan kwamen. De explosies hadden om 19:34 uur plaatsgevonden en binnen een half uur krioelde het van de mensen. Hulpverleners, maar zeker ook nieuwsgierige mensen, die een kijkje kwamen nemen. Zoals een nieuwsgierig mens betaamt, gingen velen op de ramp af om te kijken wat er gaande was.

De politiecommandant van Melun was ook snel ter plaatse. Hij was net thuis geweest, maar vanwege de omvang van de catastrofe was hij ook direct weer opgestaan en had hij de verantwoordelijkheid op zich genomen. Hij kon nu niet van zijn mensen verwachten dat zij alles op zouden lossen, terwijl hij thuis zat. Dankzij zijn tegenwoordigheid van

geest had hij al vrij snel een groot gedeelte van het rampgebied afgezet met lint, zodat mensen niet te dichtbij konden komen. De eerste zorg was het gebied veilig te krijgen en de branden te blussen. De brandweer was dan ook actief bezig en steeds meer brandweermensen kwamen aan bij het rampgebied. Doordat het donker was, was de situatie niet echt overzichtelijk, maar met de mogelijkheden die er waren, werd datgene gedaan wat nog kon. Waar het eerst een beetje onduidelijk was wat er gebeurd was, was het vrij snel na aankomst duidelijk geworden dat hier een vliegtuig neergestort was.

De commandant, die snel geacteerd had, zat nu toch wel even met zijn handen in het haar. Het was niet zo dat er in Melun niets gebeurde, maar met een vliegcrash had hij nog nooit van doen gehad. Er was bij deze politiepost dan ook geen draaiboek voor een ramp als deze, dus hij deed wat bij hem opkwam. De plek veiligstellen, de branden laten blussen en kijken of er toch nog mensen levend uit het vliegtuig gekomen waren. Aan de puinhoop te zien was dit een illusie, maar er zat niets anders op dan het toch maar te onderzoeken.

Om ongeveer 19:55 uur had de commandant de verkeersleiding van vliegveld Charles de Gaulle aan de telefoon. Hij had geen idee hoe ze aan zijn nummer gekomen waren, maar zij wisten te vermelden dat het waarschijnlijk de vlucht van Tel Aviv naar Parijs betrof. Ze konden dit nog niet met honderd procent zekerheid zeggen, maar het had er alle schijn van dat het deze vlucht betrof. Vanuit Charles de Gaulle waren er inmiddels ook al twee teams op weg naar Melun, net als teams van defensie. Dit waren algemene crisisteamen die getraind hadden voor dit soort rampen en die zouden de leiding op zich nemen. Tevens was er een team met helpers onderweg die op locatie zouden gaan ondersteunen met veiligstellen en die de eerste onderzoeken op de plek des onheils zouden doen. En, oh ja, de president van Frankrijk, Alain Moreau, was inmiddels ook op de hoogte gesteld, met name vanwege het feit dat het een vlucht betrof die uit Israël afkomstig was. Niets mocht hier aan het toeval overgelaten worden en misschien was dit ook een onderwerp van staatsbelang.

Toen de commandant klaar was met de telefoontjes vanaf Charles de Gaulle keek hij op zijn telefoon. Zijn WhatsApp ontplofte bijna van de hoeveelheid berichten die binnenkwam. Die zou hij later allemaal wel eens gaan bekijken. Als ze hem echt nodig hadden, dan zouden ze hem wel bellen. Zijn focus lag nu hier op het rampgebied, zeker tot het team uit Parijs arriveerde. Hij keek weer op zijn telefoon. Een pushbericht van TV5MONDE verscheen op zijn scherm. *Toestel El Al neergestort in*